

her, men som han har in petto, og som vil komme frem ved tredje Behandling, eller maastee først ved Finantsloven, og forsaavidt denne Forsjæl angaaer, skal man altsaa søge at trøste sig ved at antage hans Forslag til § 5, hvorefter hele Tavlen casheres, og da gjøre Sagen om igjen ved Finantsloven. Men selv om man følger den ærede Landsstingsmand deri, maå man dog erindre; at efter hans egen Indrømmelse er det lidt over 25,000 Rbd., som ogsaa efter hans Beregning og efter hans nye Gagefordeling gives af Statskassen til Vederlag for de 4000 Rbd. man paa samme tvende Classer besparer i Alderstillag, altsaa en Udgiftsforøgelse af 11,000 Rbd. Nu kan jeg let tænke mig, at de ærede Forslagsstillere finde nogen Betænkelighed ogsaa i at indrømme, at disse 11,000 Rbd. skulde virkelig være en Udgiftsforøgelse, og at man derfor vil see at komme derfra ved som Vederlag for denne Forøgelse at tye til at tage de 20,000, eller hvis man følger Udvalgets Majoritets Forslag de 13,750 Rbd. i Alderstillag for fjerde Klasse, saa opnaaer man jo rigtignok en Besparelse af inellem 2 og 3000 Rbd., men saa staaer det endnu uimodsagt, hvad jeg har fremhævet, at denne Besparelse og den yderligere Gageforbedring, som man opnaaer for de høiere Classer, skeer paa den fjerde Classes Bekostning (Sal). Den ærede Viceformand hylde meget den Sætning, at Arbejderen er sin Løn værd, men det gjælder kun de 2 eller 3 første Classer, men ikke den fjerde Klasse (Munterhed); thi med Hensyn til denne Klasse formener han, at den Løn, som Regjeringen har foreslaaet, og som den ellers med temmelig almindelig Bifald har udtalt at være temmelig utilstrækkelig, fordi den kun svarer til de hidtilværende Underbesjentes Lønning, dog alene skulde være Løn nok for det Arbejde, man fordrer af dem. Dette ligger i en aldeles forskjellig Opfattelse af disse Officianters Stilling. Den ærede Landsstingsmand sætter Alt i Controllen, jeg derimod ikke. Jeg troer vel ikke, at Controllen ganske kan undværes, men derimod vel, at jo dygtigere man kan faa Toldassistentclassen ved Hjælp af en passende Lønning, desto snarere kan man indskrænke de Controllerendes Tal. Desuden maa jeg med Hensyn til Toldcontrollen minde om;

at man maa sørge for, at det ikke skal gaae med den som med Barket, der druknede, at man først kastede Brønden til bagefter. Med Hensyn til, at der skulde være nogen Hindring med Hensyn til Alderstillagene, for at forflytte Embedsmændene, fordi man vilde komme i Forlegenhed, naar en Embedsmand var nær ved at faa Alderstillag, ved at forflytte ham fra een Klasse til en anden, skal jeg dertil bemærke, at efter mit Begreb om Statens Forpligtelse mod sine Embedsmænd, naar Lønningssystemet forandres, saa skylder den dem ingen Erstatning for, hvad de have været nær ved at faa, men kun for, hvad de have havt. Jeg skal derfor ogsaa i sin Tid imødegaae det Forslag, som er stillet af samme ærede Landsstingsmand til § 7; thi jeg troer, at med Hensyn til det saakaldte *lucrum cessans* har ingen Embedsmand noget Krav paa at faa Erstatning. Jeg kan være ganske enig med den ærede Landsstingsmand i, at man ikke skal henge for meget ved det Gamle, og paaberaabe sig det, naar der er Spørgsmaal om at iværksætte en gavnlig Reform; men her hænger den hele Forsjæl mellem os i det lille Ord gavnlig. Saa snart jeg nemlig med den ærede Landsstingsmand kunde erkende det for at være en gavnlig Reform, der tilsigtes ved hans Forslag til denne Paragraph og § 2, skulde vi ogsaa let blive enige om, at det hidtil fulgte med Hensyn til Alderstillag eller Anciennitetstillag ikke turde være nogen Hindring; men jeg kan netop ikke være enig med de ærede Forslagsstillere i, at den er gavnlig; jeg antager den for aldeles forkastelig og skadelig, og naar jeg saaledes ikke er enig med de ærede Landsstingsmænd deri, men netop maa antage, at det er godt, at ogsaa Ancienniteten har sin Ret; og at man bør lade være en Udigt til høiere Løn for vedkommende Embedsmand som Dymuntring til godt Tjenesteforhold, saa formener jeg virkelig, at det turde ikke være uafsentligt, naar man anseer Tingen for at være gavnlig, da tillige at kunne paaberaabe sig, at den ogsaa har den hidtilværende Sædvane for sig.

Der er af den ærede femte Landsstingsmand for første Basgfreds (Ørsted) opkastet i nærværende Sag adskillige tvivlsomme Spørgsmaal om, hvorledes man vil forholde sig med